

Kennel Spurvugldalen og Carlo Nørtoft

I det skønneste majvejr, hvor jorden emmer af grøde og stadig flere træer lyser op i landskabet i en sand blomsterpragt er jeg på besøg hos en jubilar, hvis gård ligger meget naturskønt i Vibholm bakker alleryderst i Holstebro kommune. Et par pointere i en hundegård hilser mig velkommen, men holder mund, da de får besked på det. Indenfor bliver jeg gæstfrit modtaget af endnu et par pointere og Ellinor og Carlo.

Ellinor har lavet kaffe, og Carlo sidder foran computeren og er ved at undersøge kort fra amtet. Han vil gerne have plantet et stykke til i forlængelse af det egekrat, som ligger den dybe smeltevands dal: Spurvugldalen, der har givet navn til hans kennel. Der er muligvis en plantningslinje til en nærliggende bæk, som skal respekteres.

*Carlo har jubilæum som hundefører på prøver i år: **50 år**. Han er vokset op på gården Marienlund i Ikast. I dag er der nogle gamle træer tilbage af gården ved Marienlunds Alle.*

Som barn fulgte Carlo sin far i tykt og tyndt.- Nogle gange var jeg vist til besvær, smiler Carlo. Når far radrensed, holdt jeg fast i radrenseren for at følge med. Faren, Henry Nørtoft, havde engelske settere i kennel Marienlund. Faren var aktiv hundesportsmand i nogle år. Vandt bl.a. det svenske derby og blev bedste setter på dansk derby med Marienlunds Paw, ligesom han fik flere vinderklasseplaceringer.

En god ven af huset, der var slagter og fiskehandler, havde givet set den lille knægts interesse for hunde, for han lovede Carlo en hvalp. Som 6-årig fik Carlo en lille pointerhvalp, som fik navnet Senta. Og så gik han ellers i gang med at dressere den.

Lidt misundelse var der blandt et par brødre. I hvert fald var der ikke megen ros derfra, da Carlo en dag glædesstrålende kom hjem og fortalte, at Senta havde haft sin første stand - for et ahornblad. Det var ikke rigtig stand, fik han at vide. Det slog nu ikke vor dreng af pinden. Han trænede fortsat alene med hunden på markerne omkring Marienlund og fik også lov til at

*komme med faren og hans hundevenner ud i Højris enge,
der dengang var et mekkå for stående hunde.*

- En gang havde vi 40 par høns på en træningstur, fortæller Carlo, - i dag er det et sørgeligt syn at komme derud. Læhegn og krat dominerer de førhen så åbne vidder fuldstændig.

Som 7-årig var Carlo klar til at komme på prøve. På et af prøverne dømte den kendte settermand, Børge Fusager. Senta havde en lærkestand. - Ja, de var jo ikke for store de fugle, men de var der, sagde den gode dommer. Senere fandt Senta parhøns. Carlo kom i avisen for sine præstationer. Ved den lejlighed var han stærkt i tvivl om, hvorvidt han overhovedet kunne få tid til at begynde i skolen, for hunden skulle jo passes.

Han vandt en anden præmie på anerkendt prøve og fik en sølvske i opmuntringspræmie. Skæen har han slidt op, men han har stadig de første præmier.

Vor mand var i en avisartikel fra 1954 stærkt i tvivl om, hvorvidt han overhovedet fik tid til at begynde i skolen, for Senta skulle jo naturligvis passes. I skole kom han nu, men Senta fyldte meget i hans liv. Med et smil fortæller Carlo om et besøg i Øm Kloster, hvor de stod og betragtede nogle skeletter og kranier af munke. Ved den lejlighed udbrod han spontant: - Det ville lige være noget for Senta. Den gode kystode fik pludselig et ærinde omme bagved.

Som 8-årig var Senta og Carlo på anerkendt prøve ved Troldhede, og ved den lejlighed gik det galt, da Senta og makkerhunden gik varme og fik mange høns på vingerne. Sigurd ejede makkerhunden, og han var en af trænings vennerne. Herefter udvandrede han til Australien. - Danmark var ikke stort nok til os begge, siger Carlo med et smil. Denne eskapade blev for meget for en skorstensfejer fra Vildbjerg, der brokkede sig til Carlos far over, at børn deltog i markprøver.

Senta blev solgt til en vognmand i Vonge for kr. 275,- Carlo husker ikke dette som noget sørgeligt. Han boede jo på en gård, hvor man hele tiden skilte sig af med dyr, og der var jo fortsat hunde på gården.

Mange landmænd drev hundespport dengang, der blev lagt mange hvalpe til, og der var ofte en tæt kontakt mellem hund og ejer i det daglige på gårdene. Faren var en dygtig og meget konsekvent dressør. Carlo erindrer ikke, at faren blandede sig i dressuren af Senta, - men han hjalp mig da givet med råd og anvisninger.

Som 16-årig vinder Carlo UK på Engelsk Setter Klubs hovedprøve med Hubertus Jet, en parringshvalp efter Marienlunds Paw. Da Carlo skulle ind som soldat blev hun solgt. Set i bakspejlet var det dumt, Hun havde topblod i sig og burde have været avlstæve i Kennel Marienlund.

I en del år har Carlo ikke tid til at deltage i markprøvesport, men i starten af 80'erne kom der et vendepunkt, da han så en annonce i Jyllands Posten fra Kennel Alsbjerg.

Sigvald havde netop to gulbrogede hanhvalpe. - Og tag dem nu begge med for en sikkerheds skyld, sagde Sigvald.

Carlo var atter blevet pointermand, og det var ikke helt tilfældigt, siger han, for pointeren er måske nok lettere at dressere end settere. Han blev mødt med nogen skepsis blandt jagtvenner, men det fortog sig snart, da de så, hvad hundene kunne præstere. Carlo bruger nemlig sine hunde til al slags jagt, og de har et endog særdeles godt ry her på egnen.

Senere køber Carlo Vicky hos Svend Aage Jepsen fra Skive egnen. Vicky var faldet efter Alsbjergs Kip og en Okshby tæve. Hun blev stammoder i kennelen, hvor der bliver lagt mange hvalpe til. Foreløbig er Carlo nået til H-årgangen. - Før 1965 havde vi flere danske stammer, men det har ændret sig. I dag må vores avlsområde siges at være Norden, Europa og Nordamerika. Udvæl, som vi har meget af i dag, giver både udsving og muligheder.

Indavl er stabiliserende for jagt og eksteriør, men kan give voldsomt bagslag. Hvis både han og tæve har skjulte arveanlæg for fx øjensygdomme og haleknæk, så bryder det helt sikkert ud..

Man skal ikke blive i sin stamme for enhver pris, hvis hundematerialet er blevet for svagt.

En opdrætter skal altid sørge for selv at vælge den bedste tæve af et kuld.

Det skal stedse være et mål at forbedre stammen, mener Carlo.

På vor klubs avlsseminar i Januar havde Carlo et længere indlæg om avl.

Det har man kunnet læse såvel på vores hjemmeside som i Jagthunden

Allerede når hvalpene er tre uger tager Carlo dem ud af hundekurven og lader dem trille lidt rundt. Det glider snart over i små ture, hvor han bare går og lader hvalpene følge efter. De må selv sørge for kontakt. Under disse ture danner han sig et indtryk af hvalpenes psykik. Nogle bliver måske overvældet af al det nye og søger hjem til hundekurven, mens andre har mod på at træde nye stier i felten og lærer at holde kontakt.

I 3-4 måneders alderen starter den egentlige dressur af hvalpen med sit og dæk. Det er stuedressur, og især med dæk bliver der ikke gået på kompromis. Hvalpen skal have snuden helt ned på forpoterne, den skal koncentrere sig. Dæklydighed er nøglen til al anden i dressur. Det er herfra, den kan starte. Det er man overhovedet ikke i tvivl om, hvis man har trænet sammen med Carlo og hans hunde. Han har formodentlig det højeste pift her i landet uden brug af hverken fløjte eller fingre, og hundene reagerer prompte, når de bliver fløjtet dæk. -
Ja, jeg har da selvfølgelig set enkelte smukke hareture.

Når man ofte er sammen med Carlo og hans hunde er det slående, hvor glade hundene er for ham. -Der er intet alternativ til, at hunden føler dens fører er den bedste i verden, siger Carlo, - men det kan måske nok resultere i, at hunden mangler lidt i konkurrencemomentet i et finaleslip. I felten skal man vurdere nøje, hvornår man skal fløjte. For megen fløjteri gør hunden "døv" og ligeglad. Man skal erkende, hvornår det står 1-0 til hunden. Hvis den kommer glad ind, kan man ikke straffe den, selv om den har været på gale veje. Den næste scoring starter ved førers fod. Mine hunde føler, at det er en voldsom straf, når jeg lægger dem dæk og forlader dem.

Carlo trives i vor klub, hvor der er en god atmosfære, og hvor mange gør et stort arbejde. I hundesporten går det op og ned, men Carlo mener, at hvis hundesporten dør, så betyder det også et farvel til de engelske racer.

I dag er det dog bekymrende at komme på en skydeprøve, der er tæt besat med udsatte og kaglene agerhøns. Enhver hund kan finde fugl i en høsegård. Slippene bliver ultrakorte, og det er absolut af det onde.

Man kunne jo skæve til Norge og Sverige, hvor man konsekvent kører længere slip med fastsat tidsinterval.

Det ville være godt, hvis vore dommere havde mod til at køre med længere slip, så en stødning ikke automatisk betyder exit. Desværre er dommersager, som vi har set på de sidste, absolut fremmede for en sådan alibibedømmelse.

Ellinor fremhæver, at glæden ved at have hunde er en glad og sund mand, og man er heller aldrig alene hjemme. Hundene kan lide at have et liv i familien.
Det rart at være blandt hundesportsfolk.

Carlo har også åbenlys glæde af omgang med hundene. - Jeg har jo aldrig prøvet andet. Jeg går meget på jagt, og jagt med hund er det sjoveste. Der er ingen problemer ved at bruge

*en hund til praktisk jagt og markprøver, når den vel at mærke er dresseret.
En hund bliver god til det, den bliver brugt til.*

*En hyggelig formiddag er gået. Undervejs i vor samtale har Carlo haft fat i pudsekåben.
Sølvpisken og nogle pokaler fik lige omgang. Det pyntede.*

Hundene har det godt i Vibholm, de får lov til at leve et helt hundeliv ud.

*Sidste sommer trænede vi ihærdigt apportering på en lille brakmark nær Carlos gård.
Det resulterede i, at Carlo nåede i land med to hunde, mens jeg stadig er ude i sumpen.
På hjemvejen bemærkede jeg, at landmålerstokkene står på marken endnu.
Det kan skyldes glemsomhed, chikane eller bare hjælpsomhed.
Sandheden ligger nok et sted midt imellem.*

*Niels Mølgård Ovesen
Mejrup.*